

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 242. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992358644304/facsimile.pdf> (tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Modtagelighed for de fineste Ejendommeligheder hos den fremmede Original og mandlig Evne til Formning ud fra en Helhedsanskuelse var nødvendig for Oversætteren, og begge disse Evner fandtes hos Goethe; thi hans Væsen var Mangfoldighed, hans Navn Legio, hans Aand Proteus.

Der stod endnu tilbage at overvinde de sprogligt-tekniske Vanskeligheder. Dog netop her havde Goethe som Forbillede sat Tidsskel. Han havde omformet det tyske Sprog. Ved at gaa igennem hans Hænder havde det vundet saa meget i Smidighed og Omfang, vundet en saadan Rigdom i Udtrykket for det Store som før det Yndefulde, at det frembød Schlegel netop det gennemspillede Instrument, han havde behov. I sin Bürger'ske Tid havde han endnu opfattet den tekniske Fuldkommenhed som en udvortes, der lod sig opnaa ved haardnakket Filen; nu begreb han, at den fuldendte Teknik bestemmes indenfra, ikke er andet end Udtrykket for den Stil-Eenhed, der er betinget ved Grundstemningen. Og nu begyndte han at se sin Livsopgave som den dobbelte, at genfremstille de fremmede Folkeslags Mesterværker i det tyske Sprog og kritisk at tolke de fortrinligste udenlandske og hjemlige Digtværker for sine Landsmænd.

Nu forstod han ogsaa paa en ny Maade Fichte, den Ven og Vaabenbroder, som Romantikerne saa hurtigt vandt sig. Wilhelm Schlegel indsaa, at Fichtes filosofiske Jæglære i de mest almene Udtryk indeholdt Tanken om Menneskeandens ubegrænsede Evne til at genfinde sig i Alt og finde Allet i sig. Schlegels smidige Aand slyngede sig om denne stærke Grundtanke hos Fichte.

Her greb den stadigt førte Brevveksling med den yngre Broder ind. Han var som yngre af Wilhelm bleven draget ind i den ny Literaturbevægelses Farvand, og blev, stridbar som han var, saasnart han troede at være kommen til den sande Indsigt, dennes hensynsløseste Forkæmper. Forskellen mellem Brødrene er denne: Den ældre var, til Trods for hans literære Anskuelsers Dristighed, den regelrettere Aand. Skønhedssans og Formsans var tidligt udviklede hos ham. Hans Hovedevne var den at kunne forøse, og Maade og Maal, Nøjagtighed og Behændighed var medfødte Egenskaber hos ham. Naar han ikke hidsedes altfor stærkt, viste han ogsaa i videnskabelige og kunstneriske Fejder Maadehold, vidste forholdsvis tidligt, hvad han